

Jou, jou, jou, jou, už to není to co bejvalo
Jou, jou, jou, jou, to se nám to kdysá bejvalo

Poslední štace
za okny až moc jasný světlo
slyším v něm pohyb radost co že to
kolem mě však samá deformace
a liský důstojnosti degradace

místností se vznášej cizí pachy
cizí sny záseky depky
cizí stíny a cizí strachy
podivný tváře skučej co po mě chtěj

co po mě chtěj?

skoro nevím co sem byl dlouho nevím kde to sem
jestli je únor nebo červen a jakej je vlastně den
skoro nevím co sem byl dlouho nevím kde to sem
jestli je to všechno cizí nebo můj je li to sen

sestři
já chtěl bych na chvíli ven

Depresivně vír a energicky černá díra
když hledáš mír a to čemu se říká víra
tohle je černá díra

tříkrát sto už skoro zhaslejch životů
sdílej tu kolektivní samotu
propadaj v prázdnotu

zběsilý sny nebo zběsilý dny
každej to svý hlavně
pšt tady se spí

a mozek měkne jako peřiny
životy míjej se jak vteřiny
měňej se v bubliny

klepe to na nebeskou bránu

skladiště nepotřebnejch a skoro nesmrtelnejch
propadlejch hrudníků a zkrácenejch šlach
v záseku bloumaj po chodbách jak bludnej holanďan

asi hledaj svý myšlenky roztroušený
nebo svý děti stíny shrbený a zkroušený jsou
časem těžce zkoušený

kam sme se to panebože prohnuli?
moct tak začít zase od nuly

bezesný noci a prospaný dny v nemoci
dlouhý chvíle bez pomoci ve tmě nazí a bosí
polykáme vosy né nenaříkáme
není kam neutíkáme

čekáme či nepoznané poznáme či nepoznáme
až proláme nepopsaně to co známe
v neznámé se stane známe
usínáme
odlétáme

cítivše že chápem dané užuž krámy zavíráme
najednou se nachytáme nechápeme procítáme
přistáváme

přistáváme